

IZ KRAJEVNIH SKUPNOSTI – IZ KRAJEVNIH SKUPNOSTI – IZ KRAJEVNIH SKUPNOSTI – IZ KR

IZ BRDA IN VRHOVC

Krajevni praznik

»Človek ne živi samo od kruha, človek mora nositi v sebi sanje o spreminjanju sveta na bolje. Imeti mora znanje in ogenj revolucionarja, da bo znal, ne sam, temveč skupaj z drugimi, ne samo zase, temveč za vse ljudi spreminjati svet na bolje. Le tako je človeško življenje prav živeto in izpolnjeno.«

Tako je pričel svoje besede tovariš Anton Balažič na prireditvi v počastitev krajevnega praznika

Vročena priznanja

Tudi letos so na slovesnosti ob krajevnem prazniku najaktivnejšim krajanom podelili priznanja za pridno delo in trud v minulemu letu. Bronasta priznanja OF so na Vrhovcih letos prejeli: Milan Črepinšek, Marija Marolt, Tomaž Mlinar, Marjan Podobnikar, Marko Podobnikar, Julka Serec, Franc Tomc in Franc Tomšič mlajši.

Priznanja krajevne skupnosti Vrhovci so prejeli: Bojana Mlinar, Darinka Osredkar, Martina Golnar, Marija Suhadolnik, Romana Novak, Aleš Fevžer, Janko Koprivec, Ivo Pavšič starejši, Alojz Dolinar, Silva Bišup in Janko Zimšek.

Bronasta priznanja OF v KS Brdo pa so prejeli: Natalija Kajtna, Olga Može, Rado Cope, Viktor Mrdjan.

Priznanja KS Brdo so prejeli: Marija Zdešar, Stanka Jarc, Ženski pevski zbor KUD Brdo Vrhovci, Cveto Špacapan, Jože Lenič, Mirko Korinšek (direktor DO Kemofarmacija), temeljna delegacija SPIZ, temeljna delegacija za socialno skrbstvo, zaposlovanje in stanovanjsko dejavnost ter Helena Hren.

Brda in Vrhovci, ki je bila 19. julija 1985 v Domu družbenih organizacij na Brdu.

Obudili smo spomin na 23. julij 1942, na dan, ko je okupator dobesedno pobesnel, na dan, ko je pogorelo 23 domačij in je bilo ustreljenih 16 ljudi.

Prebivalci delavskih naselij Brda in Vrhovci so bili med prvimi organizatorji upora na tem področju. Posebno pomembna je bila tedaj povezanost Ljubljane z narodnoosvobodilnim gibanjem v Dolomitih. Prav to nalogo je uspešno opravljala močna organizacija aktivistov OF in skojevcev, ki je skrbel za varen prehod aktivistov OF in borcev preko žice v partizane, organizirala oskrbo partizanskih enot v Dolomitih z orožjem, hrano in sanitetnim materialom in opravljala še vrsto odgovornih nalog. Veliko borcev iz teh dveh krajevskih skupnosti se je vključilo v narodnoosvobodilno borbo.

Vsa ta dejstva in žrtve za osvoboditev naše domovine, delovni naporji za obnovo in razvoj krajev nista popolnoma spremenila nekdanjo podobo naselij v katerih radi živimo in delamo, vse to obvezuje nas in naše poznejše rodove, da nadaljujemo z bojem za ohranitev teh vrednot, da se borimo za večjo družbeno in politično moralo v našem življenju, da bomo znali ta kruh, ki ga ustvarjamo z znojem in odpovedovanjem, pravilno razdeliti po vložnem delu.

Na proslavi v počastitev krajevnega praznika Brdo-Vrhovci je z velikim uspehom nastopil Ženski pevski zbor Brod-Vrhovci, ki ga vztrajno in uspešno vodi pevovodja Tatjana Požar. Tokrat je imel na skrbi celoten kulturni program. Z veseljem smo ga pozdravili v naši sredini in pozorno prisluhnili melodijam in izbranemu tekstu o vojni, svobodi, domovini, ki jo ljubimo, ker je naša, ker je Titova.

MARA VRHOVEC

Končno telefon v Brezju

Po dolgih letih odlašanja in negotovosti, so v Brezju pri Dobrovi končno le stekla dela na novem telefonu, ki je silil že v samo ospredje prednostnih nalog v kraju. Teža zahtevnega dela so se lotili kar krajski sami, ki so izkopali celoten jarek od Dobrove do Brezja, sami pa so tudi položili kabel in ga zasuli.

»Računamo, da bo celotno delo opravljeno v dobrem tednu dni,« je v sklepni fazi gradnje razlagal Marko Zdešar, predsednik skupščine KS Dobrova, ki je sicer tudi sam aktivno sodeloval pri delovnih akcijah. »Občani so pokazali neverjetno veliko volje, in tako niti najmanj ne preseneča, da smo na dan položili tudi do 1500 m kabla. Celotna njegova dolžina je 7 km. Povprečno je delalo dnevno okrog 50 krajanov-udarnikov, nekatere dni pa tudi po 60 ali celo več. Pri tem so bili

seveda najbolj vztrajni tisti, ki bodo imeli od telefona največ koristi – telefonski naročniki. Teh je zdaj 45. Ostali pa so pomagali bolj solidarno-stno.«

Brezničani ne skrivajo želje, da bi v kraju namestili tudi javno telefonsko govornico. »Ta bi nam prišla še kako prav,« meni Marko Zdešar. »Brezje se namreč vztrajno širijo in potreba po javni telefonski povezavi je praktično iz dneva v dan večja. Toda niti PTT niti območna SIS za to ne kaže posebne razumevanja. Vsaj kar zadeva finančnih sredstev ne. Kaže, da bomo morali tudi tu poseči v svoj žep.«

Brezničani so se vsekakor voljni spoprijeti tudi s to žrtvijo. Nimajo radi, da njihove zamisli ostajajo na pol poti. Če se le da, pravijo, je treba sleherno stvar izpeljati do kraja.

BRANKO VRHOVEC

Z VRZDENCA**Bo gasilskemu domu sledila tudi trgovina?**

Z izgradnjo novega gasilskega doma na Vrzdencu, ki so ga slovesno odprli ob letošnjem prazniku KS Horjul, so si Vrzdenci krepko oddahnil. Strah, da njihovo večletno udarniško delo spriči grozljive rastoče inflacije ne bo rodilo zelenih sadov in da bi se utegnili gradnja zavleči še v naslednjih nekaj let, je bil slednjič za njimi, mimo pa je bilo dokončno tudi skrb, kam z (do zdaj še pomanjkljivim) gasilskim orodjem, ki je sicer doslej ždelo v starem razpadajočem gasilskem poslopju.

Toda če si že tukaj vrzdenški gasilci in drugi udarniki, ki so gradili dom lahko veselo sežejo v roke, pa se po drugi strani še vedno hudičevo počasni premika pri sosednji novi gradnji – trgovini. Ta je sicer že nekaj časa pod streho, vendar pa zdaj ni nikogar, ki bi dokončal gradnjo in uporabil trgovino v njene osnovne namene.

»Žal objekt ni pritegnil niti ene trgovske delovne organizacije,« nemočno razmišlja ob tem problemu Jože Praprotnik, predsednik skupščine KS Horjul. »Toda z njimi bi lahko še kako razbremenili trgovino v Horjulu, ki je komajda še kos vsem večjemu prometu.«

Trgovina tu na Vrzdencu bi lahko praktično pokrivala vse tujakšnje okoliške hribovske kraje: mimo samega Vrzdence tudi Zažar, Šentjošt, Butajnovino in Smreče, z njo pa bi se lahko seveda okoristili tudi vsi tisti, ki potujejo tu mimo. Toda kaže, da za zdaj iz tega še ne bo nič. Vsaj dokler se ne bo našel investitor. Res preklemano žalostno, če pomislim, da smo imeli tu na Vrzdencu pred vojno kar tri trgovine...«

BRANKO VRHOVEC

Po Trubarjevih poteh – na Kamen vrh in Grmado

Kot vsako leto, smo tudi letos člani Turističnega društva Rašica pri Velikih Laščah organizirali tradicionalni izlet »Po Trubarjevih poteh«, ki nas vedno popelje v drug kraj v okolici Rašice.

Tokrat smo se zbrali nad vasjo Retje in se najprej povzpeli na Kamen vrh. Izhodišna točka izleta je bila pri nadvozu nad železnico Ljubljana – Kočevje. Šli smo čez nadvoz in nato naravnost po prijetni gozdni cesti, mimo lovskih koč, do bukve, ki je obložena s kamenjem. Ta je hkrati tudi kažipot na vrh Kamen vrha, ki je od te bukve oddaljen še približno 400 m. Kot zahteva običaj smo k bukvi položili vsak svoj kamen in se nato povzpeli na vrh. Zadnji metri so precej strmi pa tudi precej zaraščeno je. Sam vrh pa ima res pravo ime – Kamen vrh – je kamnit in prepaden proti dobrepoljski dolini. Z vrha se nam je odprl pogled na dobrepoljsko dolino, ki je ležala pod nami in nato na dolensko gričje vse do Gorjancev, ki so se kopali v pomladnem soncu.

S Kamen vrha smo odšli nazaj do bukve in po cesti naprej do vasi Šranjek. To je idilična vasica na ravnici pod Grmado. V vasi so samo tri hiše, oziroma gospo-

dari, ki imajo vsaka svoje ime, in sicer, pri spodnjem, pri srednjem in zgornjem. Najbolj nas pa je pritegnil star lesen kozolec, ki je pokrit s slamo in stoji ob cesti, ki vodi na vrh Grmade.

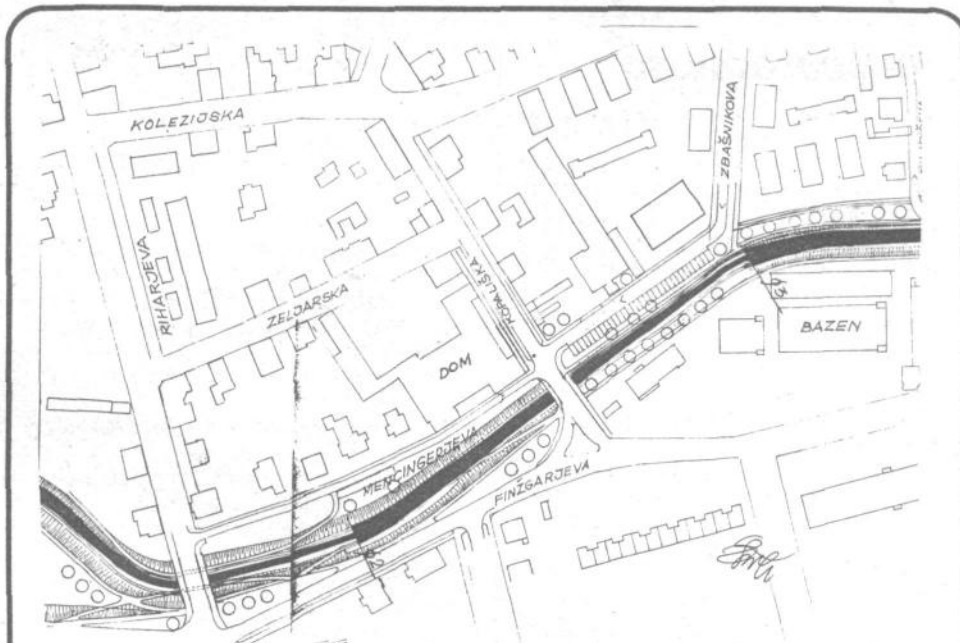
Od tu do našega cilja na Grmadi je bilo le še pol ure. Vendar pa je sonce že toplo grelo, zato je bil naš korak počasnejši, pa tudi kratek postanek se nam je kar prilegel. Naši podmladkarji pa so ga izkoristili za razne igre z žogo. Zadnji metri pod vrhom so bili strmi, kajti naš vodič nas ni peljal po stezi, temveč kar povprek. Kar oddahnilo smo si, ko smo zagledali turistični dom na Grmadi. Posedli smo okoli miz in segli po zalogah, ki smo jih imeli v nahrbtnikih, kasneje pa tudi po dobrotah, ki nam jih je ponudila prijazna oskrbnica doma na Grmadi. Ko pa smo zaslišali prijetne zvoke domače glasbe, je utrujenost minila in smo se zavrteli po plesišču.

Vse prehitro se je bližal večer in če smo hoteli še pred nočjo priti domov, smo se morali odpraviti v dolino. Prijetno utrujeni in veselo razpoloženi smo se v Retjah razšli in si obljubili, da se ponovno srečamo na izletu, ki naj ne bi bil več leto dni, temveč že jeseni.

MILENA GRADIŠAR

Na jasi pod Kamen vrhom ...

PRISPEVEK NAŠEGA OBČANA CIRILA STANIČA

Dograditev Finžgarjeve ulice

Finžgarjeva ulica v odseku od Groharjeve ceste do Doma starostnikov, institutov in javnega kopalnišča ni bila še nikoli dograjena. Za neki praznik v kopalnišču so asfalterji položili kar na staro gramozno vozišče tenak asfaltni sloj, ki se ob robu trajno razkraja in drobi.

Položeni asfalt ni bil nikoli obrobljen, nima položenih robnikov, je celo brez urejenega gramoznega hodnika za pešce, ki je v naši občini zakonita obveza, nima urejenih cestnih požiralnikov, ni nobene dokončne javne razsvetljave, tu so neurejene zelenice, kje je Plečnikova sprehajalna steza itd.

Južno od Finžgarjeve ulice smo zgradili Dom starostnikov, v bližini je nov Dom upokojenih duhovnikov, vedno več je študentov, dijakov in kopalcev, ki hodijo med avtomobili na Finžgarjevi ulici, ki nima hodnikov. Pešci iz Kolezije gremo po tej ulici v mesto, ker je najbolj priročna, odprta in v zelenju.

Kolezija je izdelala tudi predlog za nadaljnje urejanje bregov Gradaščiće, za graditev Pleč-

nikovih poti do same vode, nepretrgano sprehajalno pot za pešce ob obeh bregovih Gradaščiće, kakor to nakazujejo vsi zazidalni načrti za Trnovo, Kolezijo, Mirje in Bičevje. V načrtih za plan mesta do leta 2000 je predvidena ob Gradaščići celo posebna kolesarska pot za daljinski kolesarski promet.

Ko smo pred leti urejali strugo Gradaščiće s ploščami, smo obljubili ribičem in zaščitnikom narave, da bomo poskušali kasneje obnoviti zeleno rast in vodne prage, da se bo voda nekoliko zadrževala za pragovi, da se bo tako obnovil ribji stalež, ki je bil nekoč v tem potoku.

Vse to smo poskušali prikazati v mali skici, da bi prebivalci lažje dojeli predlagane sanacije Finžgarjeve ulice, Gradaščiće, hodnikov, sprehajalnih poti in vodnih bregov.

Čimprej naj se izdelajo projekti, nato pa vnese v plan gradenj Skupnosti za ceste Ljubljana, ki je prevzela te naloge po ukinitvi občinskih komunalnih skupnosti.

CIRIL STANIČ